

Sirkka Aalto

Korkokengät

Elli istuu keittiön portailla ja tarkastelee pihaa, ulkorakennuksia ja etäämpänä olevia peltoja. Puutarhassa hän oli jo käynyt syömässä valkoisia viinimarjoja. Omenapuiden alla oli ollut joitakin pudonneita hedelmiä, mutta ne saivat jäädä siihen. Hän ei halunnut edes maistaa lintujen nokkimia.

Ruoho puiden alla ja marjapensaiden välissä oli kasvanut. Joku tulisi niittämään ja toisi pari heinäseivästä tullessaan heinien kuivattamista varten.

Elli ei enää menisi paljain jaloin puutarhaan niittämisen jälkeen. Hän muistaa edellisen kesän kivun, jonka saattoi palauttaa uudelleen kantapäähän, mutta vain ajatuksena. Hän oli astunut viikatteen katkaiseman puun taimen vinoon, terävään kanton. Kantapäästä oli oikein nahka lähtenyt, ja se oli kuin verinen läppä haavan vieressä. Piti olla kengät jalassa aina, kun käveli hiekkaiselta pihalta nurmikoille.

On paljon tarkasteltavaa. Eilen illalla oli tultu kotiin parin viikon poissaolon jälkeen. Vuoteeseen päästyä ei ehtinyt paljon ajatella, sillä uni tuli nopeasti. Ei edes tuntunut sellaista matkustamisen tunnetta, joka tuli mummulassa, kun oli oltu junassa iltaan asti. Siellä oli vuoteessa semmoinen olo kuin olisi yhä oltu junassa. (Kai se tuli siitä, kun) Kotiin tultiin yli tunnin matka linja-autolla. Ei siinä tuntunut samalta kuin junassa.

Elli muistelee kaikkea sitä, mitä tapahtui mummulassa ollessa. Eno, Kerttu-täti ja samanikäinen Keijo-serkku asuvat mummun luona. Elli ei ymmärtänyt, miksi Keijo ei asunut äitinsä luona muutaman kadunkulman päässä. Vaikka hyvähän se oli niin, leikkitoveri oli ihan lähellä ja valmiina leikkimään heti aamulla.

Eno oli mukava. Puhui ihmeellisiä asioita, joista ei tiennyt olivatko totta. Kun eno nauroi ja heitti sylistään korkealle, silloin tiesi enon puhuneen tarinaa.

Täti oli työssä leipomossa, jossa tehtiin kaikenlaista hyvää tavallisten leipien lisäksi. Kerttu-tätiä ympäröi herkullisten leivonnaisten tuoksu. Kerran Elli pääsi äidin kanssa tädin työpaikalle, ja täti antoi makean pikkuleivän maistiaisiksi. Kerttu täti soitti usein illalla viulua, sillä talvella hän soitti kaupunginorkesterissa. Ellillä on lempikappale, jonka Kerttu-täti aina soitti pyynnöstä. Sen kappaleen säveltäjällä on vaikea nimi, eikä Elli muistanut sitä koskaan. Eikä tarvinnutkaan muistaa. Riitti, kun pyysi sitä kaunista, josta eniten piti.

Kerttu-täti oli kaikkein hienoin ihminen. Hänellä oli kauniita vaatteita, ja kun hän lähti syntymäpäiville, hän puki sen mekon, joka oli ohutta kangasta ja kuvioina suuria lehtiä. Niin, ja jalkaan hän otti komerosta korkokengät. Elli muistaa, miten tädistä tuli kuin prinsessa tai kuningatar, kun hän kulki niissä kiiltävissä korkokengissä.

Äidillä ei ollut ihan niin korkeita korkoja pyhäkengissään kuin Kerttu-tädillä. Millaiselta mahtaa tuntua kävely korkokengissä? Varmasti sellaiset jalassa on ihan erilainen ihminen. Mutta kun äiti pani jalkaansa kiiltonahkaiset pyhäkengät, hän oli melkein sama äiti kuin ennenkin. Kummallista, äiti ei tuntunut yhtä hienolta kuin Kerttu-täti. Vaikka eihän sillä ollut väliä, äiti oli kuitenkin äiti.

Elli katselee omia kenkiään. Ne olivat jo kuluneet, mutta nahkaiset kärjet kiiltävät vielä ja varpaiden kohdalta kengät ovat kuin uudet. Ainakin melkein.

Tyttö ajattelee edelleen korkokenkiä siinä lautaportailla istuessaan. Keittiön ikkuna on auki ja sieltä kuuluu Taimin hyräily, kun hän laittaa ruokaa. Isä ja äiti eivät olleet kotona, he olivat lähteneet polkupyörillä kirkonkylään asioille.

Elli haluaa tietää, miltä tuntuu kävellä korkokengillä. Se asia täyttää kokonaan hänen mielensä. Kun oikein miettii, niin hän keksi, että voisi laittaa omiin kenkiinsä korot. Ei niin kovin korkeita, mutta jonkun verran kuitenkin. Hän tuumaa, että laittaa monta pahvia päällekkäin kenkiin kantapään alle. Hyvä, että on vielä kesä ja isällä ja äidillä lomaa. Jos he olisivat kotona, ei voisi tehdä sitä, mitä nyt aikoi.

Tyttö ryhtyy toimeen. Hän hakee ensin keittiön puulaatikosta pahvia, joka sinne eilen oli pantu, kun matkatavarat purettiin ja pahvilaatikko revittiin sytykkeiksi. Taimi ei sano mitään, hän on tottunut siihen, että Elli puuhailee yksinään kaikenlaista.

Elli menee leikkinurkkaansa ja alkaa leikellä pahvista kengän koron kokoisia palasia. Se on hankalaa hommaa, kun pahvi on pienille saksille liian paksua. Ihan peukaloon sattuu, mutta ei auta välittää siitä. Muuten ei tulisi tietämään, miltä korkokengät tuntuvat jalassa. Senkin hän ottaa huomioon, että päällimmäiseksi tulevat ovat pienempiä. Mutta kuinka ne saa kiinnitettyksi kenkään? Liimaa ei ole, ja jos olisikin, sen kuivuminen kestäisi kauan. Mutta pahvin palathan voi naulata. Pitäisi päästä eteisen komeroon, missä on isän työkaluja ja nauloja. Vaan jos sinne menee penkoman, Taimi on heti vahtimassa

Onni on pienen suutarin puolella. Taimi lähtee pellon laidassa olevaan kellariin. Hänen päälakensa näkyy ikkunan takana, se nyökkii askelten tahdissa. Kellarissa käynti vie sen verran aikaa, että Elli ehtii käydä eteisen komerosta hakemassa vasaran ja nauloja. Tyttö kiirehtii läpi keittiön, kuulee kattilan porisevan hellalla ja nenään tuntuu kiehuvan lihan tuoksu. Taimi meni varmasti hakemaan kaalia, jotka oli jo korjattu talvisäilöön. Kestää sekin jonkun aikaa, kun hän valitsee sopivan kokoisien.

Naulalaatikosta Elli valitsee muutaman sellaisen, joita sanotaan nupinauloiksi. Ne ovat mustia, lyhyitä ja teräväpäisiä. Vasara löytyy helposti ja sitten takaisin leikkinurkkaan omalle pikku jakkaralle istumaan ja toteuttamaan suunnitelmaa.

Kun työ on viimein valmis, pitäisi päästä ulos Taimin huomaamatta. Onneksi Taimi kuuluu ottavan likaämpärin ja lähtee liiterin taakse kaatamaan sitä kompostiin. Elli livahtaa talon taakse ja odottaa kunnes Taimi on taas keittiössä. Sitten hän pudistelee sukista roskat ja panee kengät jalkaan.

Ei tunnu miltään. Kummallista. Olisi pitänyt leikata enemmän pahvipaloja. Tyttö kävelee edestakaisin hiekkaisella pihalla, kunnes toiseen kantapäähän sattuu. Nupinaula on tullut kengän pohjan läpi ja pistää ilkeästi. Hän riisuu kengän jalastaan ja aikoo lähteä asiaa korjaamaan. Juosten hän menee keittiön läpi, sillä hän muistaa äidin korkokengät. Nythän niitä voi koetella, kun äiti ei ole kotona. Äidin kengät ovat laatikossa pitkän eteisen komerossa. Eteisestä pääsee ulos verannalle ja siitä pihalle. Kengät jalkaan alimmalla portaalla ja sitten kävelemään selkä suorana, kädet siroasti sivulla ranteista taivutettuina. Se ei ole mikään konsti, mutta jotakin puuttuu. Pitää myös heiluttaa takapuoltaan hiukan, niin hienot naiset kävelevät.

Elli ehtii puoleen väliin saunapolkua, kun hän tuntee varpasiin koskevan. Ne ovat työntyneet kengän kärkiin puristukseen. Mikä pettymys! Elli ei pysty kävelemään sillä tavalla kuin oli tarkoitus. Kädet saa siroasti sivulle, mutta askeliin ei tule hienoutta. Jalat vinksahtelevat sinne tänne, ja pian pieni hienohelma kaatuu loukaten kyynärpäänsä. Hän parahtaa itkuun. Kyynärpäätä enemmän koskee pettymys, ettei vieläkään saa tietää, millaista on kävellä korkokengissä. Parkuessaan hän ymmärtää, että tästä puuhasta on alun alkaen ollut hienous kaukana. Elli ei lainkaan ole hieno nainen! Mahtaako hänestä koskaan tullakaan!

Suunnitelma näytti niin hyvältä ja onnistuminen mahdolliselta. Kiukku alkaa nousta ja kasvaa aina enemmän ja enemmän. Taimi tulee juosten katsomaan, mistä johtuu noin mahtava parkuminen. Hän nostaa tytön seisomaan, pudistelee roskia vaatteista ja huomaa kiiltonahkakengät. Taimin moitteet lisäävät kiukkua. Hän käskee Ellin viedä kengät sinne mistä ottikin, onneksi ne näyttävät ehjiltä.

Elli juoksee sukkasillaan sisälle leikkinurkkaukseensa. Hän repii pahvinpalat kengistään, heittelee naulat ja pahvit pitkin huonetta Taimi tulee korjaamaan ne pois ja käskee ankaralla äänellä tyttöä lopettamaan parkumisen. Se vain lisää kiukkua, kun Taimi ihmettelee nauvoja ja pahvin paloja. Roskaamista mutisten hän heittää Elliin äkäisen silmäyksen ja menee keittiöön.

Tyttöä kiukuttaa hienon suunnitelman epäonnistuminen. Taimiin ei kiukkua voi purkaa. Taimihan sentään auttoi pois saunapolulta.

Elli ottaa isän vasaran ja huitoo sillä nukkien huonekalut sikin sokin. Sekään ei riitä, jotakin muuta pitää vielä tehdä kiukun takia. Hän muistaa kielletyt sanat. Nyt niitä sopii käyttää. Taimin ällistykseksi tyttö huutaa isoon ääneen itkien:
- Perse, paska, perse, paska.

Vasaran hän yrittää sinkauttaa keittiön ovesta Taimin perään, mutta heitossa ei ole voimaa ja vasara päätyy ikkunapöydän alle. Taimi tulee pyyhkimään kyneleet ja nenän. Sitten hän kantaa tytön vuoteeseen. Vielä muutama nyhkyisy ja tyttö on vaipumassa uneen. Unen rajalla Ellin mieltä kalvaa epäonnistuminen, suunnitelma oli mainio, mutta ei onnistunut. Onneksi isä ja äiti eivät vielä ole palanneet kotiin. Kertookohan Taimi äidille, miten Elli oli yrittänyt kävellä äidin hienoilla kiiltonahkakengillä. Sekin pelko lisää murhetta, mutta katkerin suru purkautuu pettymyksen huokaisuksi:
"Ei mulla oo korkokenkiä!"